

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XIII. De alijs vtilitatibus, quas nox ista sensus adducit animæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

perbiã spiritualem, contraria. Per quam
humilitatem, per dictam notitiam pro-
priam acquisitam, ab omnibus imperfe-
ctionibus illis, in quas prosperitatis tua tẽ-
pore labebatur, repurgatur. Nam cum ad-
eò se aridam miserabilemque conspiciat, ne
primos quidem cogitationis metus pati-
tur, quibus melius se alijs viuere, aut alios
in hoc itinere superare, quemadmodum
antea existimare solebat, arbitretur, quin
potius è contra, alios melius & perfectius
agere cognoscit. Atque hinc exordium su-
rat proximorum amor; magni enim eos
facit, nec amplius eos vt prius consueue-
rat, cum se feruentiorem, alios verò non i-
tem, animo duserat, iudicat: sed miseriam
suam solummodo agnoscit, adeoque prae
oculis habet, vt nullus ei pateat locus ad
eos in quempiam alium conuertendos.
Quod mirum in modum, dum in nocte
ista verteretur, explicauit David dicens.
*Obmutui, & humiliatus sum, & silui à bonis &
dolor meus renouatus est.* Hæc idcirco dicit;
quia videbatur illi, animæ suæ bona, ad eò
fuisse in nihilum redacta, vt non solum,
quid de eis loqueretur, non reperiret: sed
de alienis etiam bonis, ob dolorem ex co-
gnitione propriæ miseriam ortum, velut
mucus sileret. In hoc etiam statu, subiecti
ac obediens, in via spiritali efficiuntur.
Cum enim tam se miserabiles conspici-
ant, non tantum se docentes audiunt, sed et-
iam à quocunque dirigi, & in ijs, quæ si-
bi agenda sunt instrui, percipiunt; euanel-
cit etiam præsumptio, qua prosperitatis
tempore interdum intumescabant. Et
tandem eadem occasione vniuersæ im-
perfectiões, quas dum de spiritali
superbia loqueremur atti-
gimus, repurgantur.

Ex hac
humilita-
te proxi-
morum a-
mor nasci-
tur.

Psal. 38. 3.

Obedien-
tia & sub-
iectio no-
ctu huius
efficitur.

CAPVT XIII.

De alijs vilitatibus, quas nox ista sensus illu-
gat anima.

Quantum verò ad imperfectiões, ex
spiritali auaritia ortas spectat, quæ
stimulante anima iam has, iam alias res
spirituales cupiebat, & nunquam illic ista
vel illa exercitia (ob appetitus auiditatem,
& consolatione quam in illis degustabat)
sufficiebant: iam in ista arida & obscura
nocte, satis bene reformata est. Cum en-
nim eum, quem solebat gustum & suauita-
tem in huiusmodi exercitijs non reperire,
sed potius amaritudinem ac laborem: ad-
eò illis moderatè vtitur, vt potius ob eor-
um defectum & intermissione possit ti-
mere iacturam; quemadmodum antea, ob
eorum excessum eã patiebatur, quanquã
ijs, quos Deus in ista collocat nocte, hu-
tilitatem, ad bonumque promptitudine
communiter largiatur: id tamen, sine vlla
sua uitate, vt solius Dei intuitu, illud
quod ipsis iniungitur, præstent: hocque
modo, multis in rebus proprietatem
exuunt, eo quod nullam in ipsis inueniant
consolationem.

Ad spiritualem porro Luxuriam quod
attinet, perspicuum etiam est, per aridita-
tem istam, sensusque amaritudinem, quam
in spiritalibus rebus experitur anima eã
ab impuritatibus, quas, dum de vitio isto
ageremus, adnotauimus, liberatam euade-
re: siquidem, vt ibi monuimus, ex sua ui-
tate, quæ à spiritu in sensum redundabat,
proficiscebantur.

Imperfectiões autem quarti vitij Gulae
nimirum ipiritualis, à quibus in ista nocte
obscura immanis fit anima, legi superius
possunt; licet, cum sint proflus innumera,
minimè

minimè retulerimus vniuersas: quare nec eas hoc loco recensere; cuperem enim, noctis istius tractationi sinem imponere, ut ad aliam transire liceat, in qua grauis magnique momenti, à nobis tradenda est doctrina.

Ad cognoscenda tamen innumera cōmoda, præter iam allata, quæ in nocte ista in vitio spiritualis Gula superando consequitur anima, satis sit dixisse eam, ab omnibus ibi recēditis imperfectionibus, alijsque multis & perniciosioribus malis (quæ illo loco minime retulimus) in quæ plures, eò quod non habuerint spiritualem appetitum gulæ sitis spiritualis reformatum, & refrænatum (ut nobis experimento constat incurrerunt, liberam & immunem euadere. Cum enim Deus, in secca ista obscuraque nocte, in qua collocat animam, concupiscentiam, & appetitum ipsius taliter refrænauit, ut vix suauitatis & gustibus sensibilibus, siue illi ex superioribus, siue ex inferioribus rebus orientur palci, & inescari possit refrænationē hanc, taliter continet ut sese reformet, mortificet, & secundum concupiscentiam appetitumque componat, ita ut videatur, passionū laarum vires amittere. Ex sobrietate ista spirituali, (præter iam dicta cōmoda) suspenda alia nascuntur in anima, per mortificationem enim appetituum, ac concupiscentiarū, in pace, & tranquillitate spirituali viuit anima: vbi enim appetitus, & concupiscentia rō regnat, nulla interuenit turbatio, sed pax & consolatio diuina viget.

Hinc etiam secundum cōmodum procedit ordinata videlicet Dei memoria cū metu simul ac formidine ne in via spirituali (sicut dictum est) retrocedat. Quæ certè insignis utilitas est, nec ex minoribus ariditatis huius, purgationisque appetitus cōmodis. Purgatur enim anima, & ab

imperfectionibus, quæ illi medijs appetitibus, & affectibus eam ex se obfuscantibus, & obtundentibus adhaerebant, emundatur. Aliud quoque insigne emolumentum ex ista nocte in animam resultat, videlicet, quod simul & semel in virtutibus, sese exercet: cuiusmodi sunt patientia, & longanimitas, quæ egregie in ariditatibus istis & vacuitatibus in spiritualibus exercitijs, absque gustu & consolatioe patienter perseverando, exercentur. Charitas quoque Dei exercetur: quandoquidem non iam gustu & suauitate, quam in opere reperit ad rectè agendam, sed solius Dei intuitu mouetur. Virtus quoque fortitudinis hic exercetur: quoniam in difficultatibus & amaritudinibus istis, quas in operando experitur, vires ex infirmitate elicit, hocque modo fortis efficitur. Et denique in vniuersis virtutibus, tam Cardinalibus, quàm Theologicis & Moralibus, sinceritatem istarum tempore, sese anima exercet.

Quod autem in nocte ista, omnia hæc de quibus nuper diximus, quatuor cōmoda consequatur anima; delectationem nempe pacis, ordinariam Dei memoriam; mundiciem & puritatem ac virtutum, quas nunc recensimus, exercitationem; asserit David experimento proprio, dum in nocte hac versaretur edoctus, hisce verbis: *Renit consolari anima mea, memor sui Dei, & Psal. 76. 3. delectatus sum: & discessi spiritu meo. Confestimque subiungit, & meditatus sum nocte cum corde meo, & exercitabar, & scopebam spiritum meum: ab omnibus videlicet affectibus & amoribus.*

Ab imperfectionibus quoque trium aliorum vitiorum spirituum huius, inuidiæ scilicet, iræ, & acedia, quas superius enumerauimus in ariditate ista appetitus, repurgatur anima, virtutesque illis contrarias acquirit. Emollita liquidem, & ariditibus istis, ac difficultatibus, alijsque tentationi-

B.
annis
Cruce

pera
ystica

NVI

129

tionibus & tribulationibus, quibus notis huius occasione à Deo exercetur, humiliata anima, mitis & mansueta fit erga Deum, erga seipsam, ac etiam erga proximum. Ita ut non iam sibi, cum alteratione seu passione ob defectus proprios irascatur, nec ob alienos, proximis; nec amplius est de Deo modicè, ut prius satisfacta, aut irreverenter, eò quòd non eam citius perefficiat, querulosa.

Nam quod invidiam concernit, iam in hoc statu, cæteros charitatis amore prosequitur, si enim aliquã habet invidiam non illa, ut antea (quando nimirum alios sibi præferri, ab eisque superari dolebat) vitiosa est. Iam enim hic, tam se miserabilè agnoscens, palmã eis tribuit. Quod si aliqua invidia tãgitur, si tamè tangitur, ea virtuosa est, desiderando videlicet ipsos imitari; quod certè insignis est virtutis.

Sed neque acedia tædiãq; quæ in hoc statu, spiritualium rerum respectu patitur, vitiosa sunt, sicuti antea. Priora enim tædia, ex spiritualib. quibus interdum fruebatur, vel certè si eis carebat, frui conabatur; consolationibus & gustibus, procedebant. At ea, quæ in hoc statu sustinet anima, haudquaquam ab ista gustus imbecillitate nascuntur; Deus siquidem iam illi, omnium rerum gustum; in ista appetitus purgatione abstulit.

Præter recensita iam commoda alia prorsus innumera, sic à contemplatione ista mediante, adipiscitur anima. Nam in medijs angustijs & ariditatibus istis, sæpe (cum de hac re minus cogitat) spiritualem suavitatem, & amorem purissimum, necnon spirituales notitias interdum admodum delicatas (quarum quælibet longe maioris est utilitatis ac pretij omnibus quos prius degustaverat favoribus) communicat illi Deus. Quanquam anima à

principio minimè ita se rem habere arbitretur: delicatissima siquidem est spiritualis influentia, quæ quam sensus non attingit hoc loco confertur.

Postremò, quoniam in hoc statu, ab affectibus & appetitibus sensitivis repurgatur anima, spiritus libertatem cõsequitur, in qua duodecim Spir. S. fructus acquiruntur. Hic etiam à tribus inimicis, Dæmone scilicet, mundo, & carne stupendo planè modo fit immunis. Exincto enim sensitivo rerum omnium sapore & gustu, nulla Dæmoni, mundo, aut sensualitari suppetunt arma & vires, quibus spiritum aggrediantur.

Ariditates itaque istæ id efficiunt ut patre Deum diligat anima: quandoquidem non iam amplius gustu ac delectatione boni operis ad operandum stimulari, sicuti quando suavitatibus affluēbat, fortassis accidebat: sed Deo duntaxat rem gratam præstandi, desiderio. Efficitur etiam minimè præsumptuosa, nec sibi ipsi placens: quemadmodum prosperitatis tempore forte esse consueverat: sed potius fit timida, & sibi ipsi diffidens, nullamque sui ipsius satisfactionem, seu complacentiam admittens: quibus in rebus. Timor Sanctus, qui auget & conservat virtutes, consistit. Extinguit præterea ariditas ista, concupiscentias, naturæque vigores, sicuti dictum est. Nam in hoc statu, præter suavitatē & gustum quem interdum ex se infundit Deus animæ, miraculo simile est, si ipsa gustum, & consolationem aliquam sensibilem in opere aliquo, & spirituali exercitio, industriã suã reperiret, quemadmodum superius dictum est.

Crescit etiã in ista sicca nocte, Dei sollicitudo, & gratum illi præstandi obsequium, anxietas. Cum. n. sensim sensualitatis vbera, quibus nutrebat & alebat appetitus, quibus inhærebat arefcent; sola Deo

oble-

obsequendi anxietas in sicco, & nuda remanet; quod certe Deo gratissimum est, cum dicat Dauid. *Sacrificium Deo spiritus contritibulus.*

Cum itaque cognoscat anima in ista sicca purgatione, quam transiit; se tam multa, tamque pretiosa (sicut hic retulimus) beneficia ac commoda obtinuisse; late in hoc, quem dilucidamus cantu subiungit.

*O sortem fortunatam,
Exeat, nec sui obseruata.*

Hoc est: laqueos, appetituum & affectionum sensitiuarum seruitutem euasi. *Nec sui obseruata.* hoc est, tres praefati inimici me impedire haud potuerunt. Qui quidem inimici (sicut diximus) appetitibus; gustibusque illaqueant Animam, eamque ne ex se ipsa egressa ad perfecti amoris Dei libertatem euolet, remorantur, sine quibus etiam nequeunt ipsi inimici (vt dictum est) eam impugnare.

Vnde pacatis & tranquillatis continuæ mortificationis studio, quatuor Animæ Passionibus, quæ sunt, Gaudium, dolor, spes & timor: consopitis etiam per siccitates ordinatas naturalibus appetitibus; cessante etiam ab opere sensuum & potentiarum interiorum harmonia, & à suis operationibus discursiuis (quæ sunt, vniuersam inferioris animæ partis vulgus) quiescente; nequaquam inimici isti hanc spirituales libertatem præpedire valent; vnde & quæta, ac tranquillata remanet domus, quemadmodum versu sequenti dicitur.

CAPVT XIV.

In quo vltimus primus cantus versus elucidatur.

*Cum esset iam domus mea
tranquillata.*

PAcata iam, ista sensualitatis domo, (hoc est,) eius mortificatis passionibus; concupiscentijs extinctis, appetitibusque; media ista felici sensitiuæ purgationis nocte tranquillatis, & consopitis, egressa est anima, ad iter spiritus, quod proprium eorum est, qui iam profecerunt; & alio nomine illuminatiua, seu contemplationis infuse via appellatur, auspicandum; per quam contemplationem pascit ex se reficitque Deus animam, absque discursu, aut actiua ipsius animæ cooperatione.

Talis itaque est (sicut eam descripsimus (nox & purgatio sensus, quæ in illis, qui postmodum in aliam multo difficiliorem ac molestiorem spiritus noctem ingressuri sunt, vt ad diuinam cum Deo vniuersam amoris perueniant (non enim omnes, sed vt plurimum pauciores eam attingunt) solet grauius tribulationibus, tentationibusque; sensitiuis, multo tempore durantibus associari; quamuis in quibusdam diutius durent, quam in alijs.

Nonnullis enim, Angelus Satanæ, spiritus nimirum fornicationis immittitur, qui eorum sensus, abominandis validisque tentationibus flagellet; & spiritum sordis aduertentijs, imaginationem autem, visibilibus admodum representationibus excruciet; quod illis interdum grauius est tormentum morte ipsa.

Nonnullam etiam nocti isti spiritus blasphemæ superadditur, qui omnibus eorum conceptibus & cogitationibus, per intolerandas blasphemias sese interponit & immisceet; quæ tanta interdum cum violentia imaginationi suggeruntur, vt quasi eas verbis efferre compellantur, qua in te non leuem patiuntur cruciatum.

Interdum alius execrabilis spiritus illis immittitur (quem spiritum vertiginis appellant) vt eos exerceat, qui taliter illo-

E 3 rum

B.
annis
Cruce

pera
ystica
NVI
129

Solent flatus istius homines fornicationis spiritus affligi.

Spiritus etiam blasphemiam.

Spiritus etiam vertiginis.